

Hithűség, Egyházhűség, Istenhűség

Szent Ambrus (+ 397) az Egyházzal azt írja, hogy hasonlít az első ember feleségére, Évára: amint Éva Ádám segítőtársa volt, úgy az Egyház Krisztus segítőtársa és az élők anyja. Nem azért, mert Krisztus rászorul a segítségre, hanem mert kívánkozunk arra, hogy az Egyház által eljussunk Krisztus kegyelméhez. Az Egyház részesedik Isten Fiának isteni életében, ezért mondhatjuk, hogy általa jutunk el az üdvösségre. Szent Ambrus az Egyházat az étellel azonosítja, hiszen Jézus hozta létre. Sokak számára talán szokatlannak tűnik a milánói szentnek az Egyházra alkalmazott következő meghatározása: „Mi pedig a dicsőség koronája, hacsak nem az Egyház, amely saját fejét, Krisztust megkoronázza? Mi a gyönyörűsége az egész földnek, hacsak nem a keresztény nép háza, a szentek udvara?” „Ezért mondja az Énekek éneke „Jöjjetek nézzétek, Sion szűzei Salamon királyt a koronával, amellyel anyja megkoronázta menyegzője napján.” (Én 3, 11). Mi a korona, amellyel meg van koronázva Krisztus, hacsak nem a dicsőség koronája? József a tisztaság koronáját birtokolta, Pál az igazságét, Péter a hitét, az egyes erényeknek is vannak koronái; egyedül Krisztus birtokolja a dicsőség koronáját, amivel őt az Egyház megkoronázta. Ebben a koronában van minden korona, mivel a dicsőség nem a korona egyik része, hanem minden korona jutalma.”

Mindezeket a dolgokat azért szükséges említeni, mert **egy rendkívül összekuszált, értékzavaros világban és egy rendkívül összekuszált, értékzavaros Egyházban élünk**. Széles körben elterjedt probléma, hogy az emberek a hibás egyházképpel rendelkeznek és mintha általános identitás-zavar hatná át az Egyházat. Úgy tűnik, hogy azok, akik a hagyományellenesség szószólói, nagy befolyással és hatékony rábeszélő képességgel rendelkeznek. Ezért fordulhat elő, hogy egyre több, hitét komolyan vevő ember teljesen tanácstalan, megzavarodott. Nem tudja, kinek higgyen, kihez igazodjon, kinek a véleményét fogadja el mértékadónak, hogyan élje meg a keresztény hitét, hogyan viszonyuljon az Egyház ősi hagyományaihoz, hogyan viszonyuljon saját hitéhez, amiben felnőtt, és amit korábban biztosnak és igaznak tartott. Ráadásul a keresztény hitet és erkölcsöt komolyan gondolók megbélyegzést, megvetést, lekicsinylést kénytelenek elviselni, éppen az Egyházon belül. Divatos őket fundamentalistáknak is nevezni, és egy szinten kezelni őket az iszlám fundamentalistákkal.

Lerinumi Szent Vince (+ 450 k.), az V. században élt tudós szerzetes tébolyultnak nevezte azokat az embereket, akik nincsenek megelégedve az ösöktől átvett hitbéli dolgokkal, hanem a hithez mindig valamit szeretnének hozzáadni, vagy elvenni belőle, vagyis

szeretnének rajta változtatni. Szent Vince helyesen látta, hogy ha valaki megtagadja a katolikus tanítás egy részét, utána újabb és újabb részeit fogja megtagadni. Az Egyház tanítását, dogmáit lehet csiszolni, finomítani, hogy érthetőbbek, világosabbak és pontosabbak legyenek, de meg kell tartani a hittételek teljes épségét. A lerinumi szerzetes szemléletes hasonlattal él az Egyház tanításának fejlődésével kapcsolatban: **az évek előrehaladtával az ember sok fejlődésen megy keresztül, mégis természete és személye ugyanaz marad.** Szent Vince híres mondata: **hamisítatlanul katolikusnak csak az modható, amit minden korban, minden helyen, mindenki vallott.** Lerinumi Szent Vince ezért tanácsolta, hogyha tévedések kezdenek terjedni a keresztény hittel kapcsolatban, az ősök véleményét kell egymással összevetve megvizsgálni, akkor tudjuk a helyes álláspontot megtalálni. Ami az Egyház hagyománya, azt köteltségünk követni: ez azt jelenti, hogy a hagyománytól nem szabad eltérni, amibe beletartozik a hagyományhoz való helyes viszonyulás hagyománya is. Hiszen tévtanítók is mindig a Szentírássra hivatkoztak/ hivatkoznak, ezért nagyon szükséges, hogy annak magyarázata a katolikus felfogás normái szerint történjék. A tévtanítás csapdáit tehát csakis a Szentírással és a katolikus egyházi hagyománnyal együtt lehet elkerülni. Lerinumi Szent Vince rendkívül találóan ecsetelte, miként marcangolják Krisztus nyáját, az Egyházat ellenségei. Jézus ugyanis azt mondta: „Óvakodjatok az álprofétáktól, akik a bárányok öltözékében jönnek hozzátok, belülről azonban ragadozó farkasok!” (Mt 7,15). A bárányok öltözet a proféták és az apostolok igehirdetései, melyeket azok annak idején báranyi egyszerűséggel szöttek gyapjú ruházatul annak a Báránynak, aki elveszi a világ bűneit. Tehát **a sátán megtévesztése abban áll, hogy a Szentírás kijelentéseire hivatkozva próbálja a különféle hitbéli tévedésekre és az erkölcsi parancsok megszegésére rábeszélni az embereket.** Ma például a Jézus Krisztus által hirdetett dolgokra **a szeretet parancsára, az isteni irgalomra, az ellenségszeretetre hivatkozva,** továbbá arra hivatkozva, **hogy Jézus szerette a bűnösöket és megbocsátott nekik, hirdetik sokan a házasságtörés, a felelőtlen nemi szabadosság, a homoszexuális „házasság” jogát.** Ugyanezen dolgokkal érvelnek a gyónáshoz, Eukarisztiához és a többi szentséghez való járulás szabályainak föllazítása érdekében. Ha hisszük azt, hogy a hitbéli dolgok az Istentől valók, akkor azok nem szorulnak változtatásra, mint a földi rendelkezések, vagyis az emberi törvények. **Lerinumi Szent Vince Szent Pál apostolra hivatkozik, aki Timóteusnak azt írta: „Őrizd meg a hitletéteményt, kerüld a fecsegések szentségtelen újításait és az áltudományok ellenvetéseit, amelyeket némelyek elfogadtak és hajótörést szenvedtek a hitben.”** (1Tim 6, 20 köv.). A Galatákhöz írt levélben pedig

világosan kimondta az apostol: „**Ha valaki más evangéliumot hirdet nektek, mint amit átvettetek, átkozott legyen.**” (Gal 1, 9). Vagyis az I. században is megvolt az a közös alap az Egyházban, amelyet mindenkinek el kellett fogadni, amelytől nem volt szabad eltérni.

Clairvaux-i Szent Bernát, a ciszterci rend alapítója (+ 1153) az Egyház állapotának felmérését a következő kérdések alapján végezte: Vajon a hívek enedelmeskednek-e a papságnak az alázat illő szellemében, s a papok megfelelnek-e Isten elvárásainak? A monostorokat rendben tartják-e és az egyházi intézmények nevükhöz méltón működnek-e? Élő-e a fegyelem az Egyházban? Az egyházi cenzúra (a Tanítóhivatal) vigyáz-e úgy, amint feladata, az erkölcsi és a tanítási tisztaságára? Isten szőlőskerteje virágzik-e a papság alapvetően tiszta élete, becsületessége révén?” Szent Bernát ehhez még azt is hozzáteszi, hogy a pápa rendelkezéseit figyelembe kell venni. Ezenkívül **azt tanácsolta tanítványának, Boldog III. Jenő pápának (+1153), hogy mindent meg kell tenni a hitetlenek megtérítéséért, a megtértek megtartásáért és az eltévedtek felkereséséért.** Tehát Isten szőlőskertjének, az Egyháznak virágzásáért mindenkinek meg kell tennie a tőle telhetőt, de **a közös alap, vagyis az egyházi hagyomány megtartása nélkül nem lehetséges a virágzás.** Az Egyházban a vezetőknek és a vezetetteknek közös a felelősségük, mennyire terjed és ver gyökeret az evangélium az emberekben, ugyanakkor mindekinek ugyanahhoz a hagyományhoz kell ragaszkodnia.

Horváth Sándor domonkos szerzetes, a XX. század első felének nagy teológusa a következőket írta az egyházi tekintélyről: az apostoli tekintély, vagyis **az egyházi tekintély működésében a Szentlélek erejének van alávetve, „ha hiányzik, vagy nem ebben a minőségben szólal meg, csak emberi és ennek minden gyarlóságát osztó tekintélyt és hatóerőt képvisel”.** Az Egyházi Tanítóhivatal megbízatása hivatás jellegű, Isten gondviselése az, amely megóvja a tévedésektől, a hiten kívül más értelmi fény nem szükséges egy-egy döntés meghozatalakor. A hit viszont szükséges! **Az Egyház Tanítóhivatalát nem új kinyilatkoztatás irányítja, a hit kincstárának megőrzése a feladata. Tehát nem találhat ki senki újat az apostoloktól ránk hagyományozott tanításhoz képest és mindig a hitre való alapozás és a hit védelme kell, hogy az Egyház életét meghatározzák.** Ezenkívül a hagyománytól senki nem térhet el és nem kényszerítheti a hívőket a hagyomány elhagyására saját apostoli tekintélyére hivatkozva!

Szent II. János Pál pápa (+ 2005) találóan állapította meg, hogy a világi tudományoknak a hittel való szembefordulásuk azt eredményezte, hogy eredményeik elidegenednek az embertől, sőt az ember ellen fordulnak. Vonatkozik mindez természetesen a hitbéli

dolgokra, az egyházi hagyományra is: ahol hitetlenül, hit nélkül viszonyultak/viszonyulnak hozzájuk, ott a hagyományt elvetették/elvetik és valami olyat hoztak/hoznak létre, ami romboló hatású, vagyis emberellenes, mivel nem kapcsolódtak az ősök hagyományához és hűtlenek lettek hozzá. Természetesen mind a hívek saját életére, mind egy-egy plébánia vagy egyházi intézmény életére nézve igaz és a teológia tudományos művelésére is helytálló ez a megállapítás.

XVI. Benedek pápa jól ragadta meg a mindenkori elpártolás lényegét: a keresztények életében nem igazolódik a hit. Legalábbis sok keresztény életében. **Az ókorban hatalmas missziós sikerei voltak az Egyháznak: ez a hit megbízhatóságának gyümölcse volt.** Az emberek keresték és ma is keresik a biztos pontokat, hogy a földi élet nehézségeit elviseljék. A legbiztosabb pont a keresztény hit, mert az megnyugtató válaszokat ad az élet problémáira. Ugyanakkor, ha ellentmondás van a magukat keresztényeknek mondók élete és a hit tartalma között, továbbá **ha ellentmondást lehet felfedezni a keresztények mostani és további élete között, ha nem egyezik a mostani alap és a korábbi alap, akkor természetesen zavar támad nemcsak a hűség hívek, de a kereső emberek fejében is.**

XVI. Benedek pápa még bíborosként bírálta azokat a hittudósokat, akik nem vették figyelembe azt, hogy az Egyház Jézus Krisztus akaratából létezik, és teljesen emberi intézménynek tartották. Ha valóban így állna a dolog, akkor tulajdonképpen az evangéliumból, Jézus tanításából bármit le lehetne vezetni: nem csoda, ha az efféle teológusok tollából ateista elméletek születnek és valóban nagy szakadék keletkezik az egyházi hagyomány és a modern egyházi élet között. **Szintén Benedek pápa hangsúlyozta, hogy a különböző körülmények között élő katolikus hívek közös alapja a Szentírás, a hitvallás, a liturgia, a jámborsági formák és az erkölcsi alapkérdésekhez való azonos hozzáállás.** Mindezekhez való hűség jelenti az Egyházhoz való tartozást. **Az Egyházhoz azért szükséges tartozni, mert Egyházon kívül nincs üdvösség.** A modern korban ezt is szükséges hangsúlyozni. Ezért II. János Pál pápa kérésére még **2000-ben a Hittani Kongregáció (melynek vezetője akkoriban Joseph Ratzinger, a későbbi XVI. Benedek pápa volt) kiadott egy dokumentumot *Dominus Jesus* címmel, amely Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetlen üdvözítő voltáról szól.** Ez a dokumentum Jézus szavaiból indul ki, a missziós parancsból, amely az Egyháznak üdvösséghez való szükségességét világosan kimondja: *„Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, elkárhozik.”* (Mt 16, 15-16). *„nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön. Menjete tehát*

és tegyétek tanítványommá mind a népeket, megkeresztelvén őket az Atya és a Fiú a Szentlélek nevében, és tanítván őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. Íme én veletek vagyok minden nap a világ végéig.” (Mt 28, 18-20). Szent Pál apostol Athénban, missziós útja alkalmából a pogányok előtt kinyilvánította, hogy Jézus Krisztus eljövételével Isten azt akarta, hogy az általa alapított Egyház az egész emberiség üdvösségének eszköze legyen (ApCsel 17, 30-31).

Az Egyházhoz és annak Jézusra és az apostolokra visszavezethető hagyományrendszeréhez azonban sokan nem ragaszkodnak, sőt kifejezetten valami újat, a korábbi hagyományokkal ellentétes dolgokat szeretnének minden hívőre ráerőltetni. **A nagyszámú hitehagyás további megakadályozását és az elpogányosodott emberek megtérítését pedig a hittel és a hagyományok elvetésével kívánják orvosolni. Három szentírási részlet illik rájuk az Ószövetségből.**

Az első Dávid király népszámlálásának története: „Újra fellángolt az Úr haragja Izrael ellen, úgyhogy ismét felfingerelte ellenük Dávidot és azt mondta neki: „Menj s vedd számba Izraelt és Júdát!” A király ezért megparancsolta Joábnak és a sereg vezéreinek: „Járjátok sorra Izrael törzseit Dántól egész Beersebaig, és vegyétek számba a népet, hogy megtudjam mennyi a nép!” Joáb azonban azt mondta a királynak: „Az Úr, a te Istened, bármilyen népes is a nép, tegye százszor népesebbé, és uram, királyom ezt lássa még a saját szemével! De miért kíván uram és királyom ilyesmit?” Ám a király parancsa sürgette Joábot, valamint a sereg vezéreit. Így hát Joáb, valamint a sereg vezérei távoztak a királytól, hogy számba vegyék Izrael népét... bejárták az egész országot és kilenc hónap és húsz nap elteltével visszaérkeztek Jeruzsálembe. Joáb jelentette a királynak a számbavétel eredményét: Izrael fiai 800 000 kardforgató férfit tettek ki, Júda meg 500 000 férfit. Miután számba vétette a népet, Dávidnak megdobbant a szíve. Így szólt hát az Úrhoz: „Nagy bűnt követtem el. De bocsásd meg, Uram, szolgáltnak ezt a bűnt, mert ostobaságot csináltam.” Amikor Dávid reggel fölkel, az Úr ezt a szót intezte Dávid látóemberéhez, Gád prófétához: „Menj és add tudtára Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Hármat mondok, aztán amit választasz, azt teszem veled!” Gád elment Dávidhoz és tudtára adta. Így szólt: „Jöjjön-e három évig tartó éhínség büntetésül az országra? Vagy azt akarod, hogy három hónapon át menekülj ellenséged elől, ő meg üldözzön? Vagy legyen három napig pestis országodban? Gondolkozz rajta, s mondd meg, milyen választ vigyek annak, aki küldött!” Erre Dávid azt felelte Gádnak: „Nagy szorultságban vagyok... Inkább kerüljünk az Úr kezébe, hiszen nagy az irgalma. De emberek kezétől nem szeretnék elveszni.” Így hát Dávid a pestist választotta. Épp a búza aratásának volt az ideje. Akkor az Úr pestist küldött Izraelre, reggeltől a megszabott

időre. A csapás lesújtott a népre, és hetvenezer meghalt a népből egészen Beersebaig. Amikor azonban az angyal Jeruzsálem felé is kinyújtotta kezét, hogy elpusztítsa, az Úr megbánta ezt a csapást, és megparancsolta az angyalnak, aki lesújtott a népre: Most aztán elég! Húzd vissza a kezed!” Az Úr angyala éppen a jebuzeus Arauna szérűjénél volt. Amikor Dávid látta az angyalt, aki lesújtott a népre, így könyörgött az Úrhoz: „Én vétkeztem, én követtem el gonoszságot! Ezek, a nyáj, mit vétettek? Ezért hát forduljon kezed ellenem és házam ellen!” (2Sám 24, 1-17). Dávid emberi eszközhöz folyamodott; mint Isten választottja nem mutatott jó példát a hitből való életre, így hitetlenségéért bűnhődnie kellett: sok alattvalóját elveszítette.

A másik történet Acháb izraeli király háborúját beszéli el, amelyet egy város visszafoglalásáért indított: „Három évig nyugalom volt, nem dült háború Arám és Izrael között. A harmadik esztendőben azonban Júda királya, Jehosafát elment látogatóba Izrael királyához. Akkor Izrael királya így szólt szolgálóihoz: „Tudjátok jól, hogy Gileádban Ramot hozzánk tartozik, s mi ülünk tétlenül, ahelyett, hogy kiragadnánk Arám kezéből.” Majd Jehosafáthoz fordult: „Hadba vonulsz velem a gileádi Ramot ellen?” Jehosafát azt felelte Izrael királyának: „Ott leszek, éppen úgy, mint te, népem, mint a te néped, lovaim, mint a te lovaid.” Azután ezt mondta Jehosafát Izrael királyának: „Kérj előbb útmutatást az Úrtól!” Izrael királya összehívta hát a prófétákat, mintegy négyszáz embert és így szólt hozzájuk: „Hadba vonuljak a gileádi Ramot ellen, vagy mondjak le róla?” Ezt a válsztadták: „Vonulj fel, az Úr a király kezébe adja!” Jehosafát azonban így szólt: „Nincs itt véletlenül az Úrnak valamelyik prófétája, hogy megkérdezhetnénk?” Van itt egy – válaszolta Izrael királya Jehosafátnak –, aki által megkérdezhetnénk az Urat, bár a magam részéről nem kedvelem, mert sose jövendöl nekem jót, midig csak rosszat: Jimba fia, Michajehu.” Jehosafát azonban megjegyezte: „Ne beszéljen így a király!” Izrael királya erre hívatta egyik udvari emberét és azt mondta neki: „Hozd ide gyorsan Jimba fiát, Michajehut!” Míg Izrael királya és Júda királya teljes díszben a trónjukon ültek, Szamaria kapuja előtt a szabadban, s a próféták előttük, mind elragadtatásban, Kenaana fia, Cidkija vas szarvakat csinált magának és felkiáltott. „Ezt mondja az Úr: Ilyenekkel győződ le Arámot a teljes pusztulásig!” S a többi próféta is hasonlóképpen jövendölt: Vonulj hadba a gileádi Ramot ellen, győzől, az Úr a király kezébe adja!” a küldönc, aki elment Michajehuért, azt mondta neki: „Lásd, a próféták szavai egybehangzóan kedvezők a király számára. Ezért a te szavad is legyen egy az ő szavukkal: jövendölj jót!” Micahejehu azonban azt felelte: „Amint igaz, hogy az Úr él: azt fogom mondani, amit az Úr mond nekem.” Amikor a király elé ért, a király így szólt hozzá: „Michajehu, hadba vonuljunk a gileádi Ramot ellen vagy mondjunk le róla?” Azt válaszolta:

„Vonulj! Győzelmet aratsz, az Úr a király kezébe adja!” A király azonban megkérdezte: „Hányszor eskesselek meg, hogy csak az igazat mondod az Úr nevében? Erre megszólalt: „Látom egész Izraelt, szétszórva a hegyen, mint a pásztor nélkül maradt nyáját. S az Úr ezt mondja: Nincs gazdájuk, térjen hát vissza ki-ki békében házába!” Izrael királya Jehosafáthoz fordult: „Hát nem megmondtam, hogy sose jövendöl nekem jót, hanem mindig csak rosszat?” De az folytatta: „Halld hát az Úr szavát: Láttam az Urat, a trónján ült, az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és a balján. S azt mondta az Úr: Ki veszi rá Áhábot, hogy hadba vonuljon és Ramotnál, Gileádban elessen? Az egyik ezt mondta, a másik azt mondta, míg végül az Úr elé állt a lélek és így szólt: Én veszem rá. S az Úr megkérdezte: Milyen úton-módon? Hogyan? Elmegyek, felelte és a hazugság lelke leszek a prófétái ajkán! Erre azt mondta neki: Vedd hát rá, hiszen képes vagy rá! Csak menj és tedd meg! S lám, az Úr valóban a hazugság lelkét adta ezeknek a te prófétáidnak az ajkukra, mert az Úr a vesztedet határozta el.” Erre Kenaana fia, Cidkija odalépett, arcul ütötte Michajehut és így szólt: „Hogyan? Elhagyott volna az Úr lelke, hogy tehozzád szóljon?” Michajehu azt felelte: „Magad tudod meg azon a napon, amikor majd helységből helységbe futsz, hogy elrejtőzz.” Izrael királya erre megparancsolta: „Fogjátok el Michajehut, vigyétek a város parancsnokához, Amonhoz és Joáshoz, a király fiához, aztán jelentsétek: Ezt parancsolja a király: vessétek ezt az embert börtönbe, s csak kenyéren és vízen tartsátok, míg szerencsésen haza nem térek!” Michajehu azonban így szólt: „Ha szerencsésen hazatérsz, akkor nem az Úr szólt általam.” Izrael királya és Júda királya, Jehosafát így hadba vonult a gileádi Ramot ellen. Izrael királya azonban így szólt Jehosafáthoz: „Álruhába öltözöm, (úgy) indulok harcba, de te tartsd meg a magad öltözékét.” Izrael királya tehát álruhát öltött és harba szállt. Arám királya megparancsolta harci szekerei parancsnokainak: „Ne támadjatok senkire, se kicsire, se nagyra, csak Izrael királyára!” Amikor a harci szekerek parancsnokai meglátták Jehosafátot, azt gondolták: ez senki más, mit Izrael királya, azért rátámadtak. Jehosafát kiáltozott. Erre a harci szekerek parancsnokai észrevették, hogy nem Izrael királya és odébbáltak. De egy ember vaktában kifeszítette íját s eltalálta Izrael királyát a mellvért és az öv között. Erre megparancsolta szekere hajtójának: „Fordulj meg és vigyél ki az ütközetből, mert megsebesültem! A harc azonban egyre hevesebbé vált azon a napon, a király kénytelen volt a szekéren állva maradni, szemben az arámokkal. Estére meghalt. Sebéből a vér a kocsi aljára folyt. Naplementekor kiáltás hallatszott: „Vissza! Ki-ki a maga városába, ki-ki a maga földjére! A király halott!” Szamáriába mentek és Szamáriában temették el a királyt. Amikor Szamária tavában lemosták a kocsit, a kutyák nyalták fel a vérét és a ringyók fürödtek benne, az Úr szava szerint.” (1Kir 22, 1-38). A történet

tanulsága, hogy **akkor is az igazságnak megfelelően kell dönteni, ha a hazugság szimpatikusabb mint az igazság, mert Isten bünteti a hazug magatartást.** A tudatos hazug magatartás a hitetlenség megnyilvánulása. **Aki hazug, hitetlen, ne várja, hogy Isten áldása legyen az életén.**

A harmadik történet Acháb fiáról, Achaszjáról szól, ki utóda lett a királyi trónon. Achaszját otthonában baleset érte: leesett a háztetőről és olyan súlyosan megsebesült, hogy kénytelen volt ágyban feküdni. Ezután követeket küldött Ekronba, egy filiszteus városba, hogy kérdezzék meg Ekron istenét, Baal-Zebubot, hogy vajon meggyógyul-e még? Isten egy angyal által tudtára adta Illés prófétának, hogy Achaszja király egy pogány istenhez fordult bajában, nem Őhozzá, az igaz Istenhez, ezért többé nem fog felkelni ágyából és meg fog halni. Illés ezt személyesen el is mondta a királynak, aki ezután valóban meghalt (V. ö.: 2Kir 1, 1-17). Aki Istent semmibe veszi, a földi élet nehézségeit Isten nélkül, bűnös utakon próbálja leküzdeni, azt Isten nem segíti, sőt megbünteti.

Mi tehát a megoldás a mostani helyzetben? A válságos időszakból mindig a szentek mutatták meg a kivezető irányokat. A szentek pedig soha nem emberi eszközöket választottak az Egyház felvirágoztatása érdekében, vagyis mindig a hitben és az Egyház hagyományaiban keresték a válaszokat.

Clairvaux-i Szent Bernát (+1153) óvta a papokat és a püspököket, hogy az emberek tetszését keressék. Arra biztatta őket írásaiban, hogy csak Isten tetszését akarják elnyerni.

Aquinói Szent Tamás (+ 1274) a hittudósokat figyelmeztette, hogy a szentek tudása és látásmódja jelenjen meg műveikben, hiszen a szentek mindig helyesen szemlélték a valóságot.

Szent Faustyna nővér (+ 1938) hálát adott Jézus Krisztusnak, hogy vére együtt lüktet az egész Egyházzal, mert Jézusban egy testet alkotnak a keresztények. A szentté válást azért tartotta fontosnak, mert ezáltal az Egyház hasznára lehet. Imádságaiban rendszeresen megemlékezett az Egyház szükségleteiről. Az Egyház iránti szeretete abból fakadt, hogy érezte: egyedül az Egyház tudja elősegíteni a lelkek gyarapodását. Lelkiismereti kötelességének tartotta, hogy a rideg és hálátlan hívekért engesztelje az Istent.

Szent Ambrus (+397) az Egyházat az üdvösség kikötőjének mondta, „amely kiterjesztett karjaival saját szélcsendjének kiváltságába hívja a veszedelemben forgókat, a hit révjének helyét mutatva.” Isten szavát a milánói püspök szerint azáltal lehet meghallani, hogy az Egyház tagjai vagyunk. Szent Pál apostolt alapul véve (1Kor 12, 25) az Egyház tagjainak egymás üdvösségéért való kölcsönös felelősségét hangsúlyozta. Az Egyház nem elvont kiterjedés, hanem bennünk él, szeret és szenved: „vigyázzunk, hogy rajta ne kapjanak bennünket az

őrök, akik a várost játják: „Ott találtak engem a várost járó őrök; ütöttek, sebesre vertek, elvették tőlem leplemet a falak őrei” (Én 5, 7). Nem önmagában, hanem mibennünk sebesül meg az Egyház. **Vigyázzunk tehát, hogy botlásunk az Egyház romlására ne legyen, hogy el ne vegyék leplünket, az okosság ruháját, a türelem jelvényét.”**

Szent X. Piusz pápa (+1914) egy alkalommal azt mondta a modernizmusról, hogy az „le akarja rombolni hitünk egyszerűségét.” A hit élményét olyan tekervényesen magyarázták már az ő idejében is a modernisták (a liberális hittudósok), hogy azt volt kénytelen mondani róluk: elzárják az Igazsághoz, vagyis Jézus Krisztushoz vezető utat, ami Jézus akaratával ellenkezik. A szent pápa védte a hitnek és az Egyház hagyományainak állandóságát a modernistákkal szemben, akik a hitet és a hagyományokat az evolúció, vagyis a fejlődés törvényeihez akarták igazítani, tehát a katolikus tanítást hozzá akarták idomítani evilági elvárásokhoz.

Lisieux-i Szent Teréz (+1897) híres mondása volt: „Az én Édesanyámnak, az Egyháznak a szívében én leszek a Szeretet...így minden leszek.”

Ha az Egyház tagjai vagyunk, legyünk hűségesek a hitletéteményhez, a hagyományokhoz és imádkozzunk az Egyházért, vállaljunk érte vezeklő gyakorlatokat, mert így vagyunk hűséges gyermekei, így járulunk hozzá felvirágzásához.